

РЕШЕНИЕ

№ 4

гр. Пещера, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕЩЕРА, III НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РОСИЦА ИЛ. В.А

при участието на секретаря Евелина Н. Генинска
като разгледа докладваното от РОСИЦА ИЛ. В.А Административно
наказателно дело № 20245240200001 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на С. В. А., ЕГН *****, с адрес: ****
против Наказателно постановление № 13-2300563/30.11.2023 г., издадено от
Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, с което на
жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на
2000,00 лв. (две хиляди лева), на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. чл.
414, ал. 3 от КТ, за извършено нарушение по чл. 62, ал. 1 във вр. чл. 1, ал. 2 от
КТ.

В жалбата се навеждат оплаквания за неправилност и
незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление (НП).
Твърди се, че при съставяне на акта за установяване на административно
нарушение (АУАН) и издаване на НП не са спазени изискванията на чл. 42, т.
4 и т. 5 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Жалбоподателят оспорва
да е извършил вмененото му административно нарушение. Твърди, че има
сключен Граждански договор № 6/07.08.2023 г. с лицето Г. Ц. В. за
извършване на ремонт на покрив за срок от 9 работни дни при
възнаграждение от 50,00 лв. на работен ден. Поради това не били приложими

изискванията на КТ. Сочи, че попълнената и подписана от Г. В. декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ не следва да бъде кредитирана, тъй като представлявала предварително изготвена бланка, в която са посочени основните елементи от съдържанието на трудовото правоотношение, а не декларация в свободен текст. Поддържа, че тази декларация не притежава обвързваща съда материална доказателствена сила и не е достатъчна за доказване наличието на съществуващо към момента на проверката трудово правоотношение с лицето Г. Ц. В.. Твърди, че дадената от административнонаказващия орган квалификация на нарушението - чл. 62, ал. 1 във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ е неправилна и не съответства на описанието на нарушението. Сочи, че му е вменено неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 от КТ, тъй като в качеството на работодател не е сключил трудов договор с работника Г. Ц. В., но такава правна квалификация в АУАН и НП липсва. При условията на евентуалност, в случай че съдът прецени, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение, моли наложеното му наказание да бъде намалено до минималния размер от 1500,00 лв., предвиден в чл. 414, ал. 3 от КТ.

В съдебно заседание жалбоподателят С. А., чрез процесуалния си представител адв. Л. М., поддържа жалбата и моли за отмяна на НП.

Въззиваемата страна – Директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, чрез юрк. Николина Сиракова, в съдебно заседание оспорва жалбата и моли съда да потвърди атакуваното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на насрещната страна.

Съдът, като взе предвид изложените в жалбата оплаквания, становищата на страните и след като анализира събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 09.08.2023 г. свид. С. Г. Г. – главен инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ - Пазарджик и А. Н. Г. – инспектор в Дирекция „Инспекция по труда“ - Пазарджик извършили проверка за спазване на изискванията на трудовото законодателство в обект на контрол: ремонт/изграждане на покрив на жилищна сграда, находяща се в гр. Пещера,

ул. „Беглика“ № 1. На покрива на жилищната сграда проверяващите установили работници, които извършвали ремонтни дейности. Едно от заварените да работят на покрива лица било свид. Г. Ц. В.. Същият бил облечен с работни дрехи (нефирмени). Там бил и жалбоподателят. По молба на проверяващите работниците слезли от покрива, след което контролните органи им предоставили декларации по чл. 402 от КТ и ги поканили да ги попълнят. Пред проверяващите жалбоподателят С. А. казал на всички заварени да работят на място лица да напишат в раздадените им декларации, че работят за неговата фирма – ЕТ „С. 2227-С. А.“, тъй като е регистриран като едноличен търговец. Свидетелят Г. В. собственоръчно попълнил и подписал дадената му от контролните органи декларация по образец по чл. 402 от КТ, в която декларирал елементи на трудово правоотношение, а именно: от кога работи в обекта – „07.08.2023 г.“, на каква длъжност – „общ работник“, работно време – „08:00 до 17:00“, почивки в работния ден - „12:00 до 13:00“, почивни дни - „сп. времето“, трудово възнаграждение - „50,00 лв. на ден“, както и че няма забавяне на плащането на трудовото възнаграждение. В съответствие с указанията на жалбоподателя свид. Г. В. посочил, че работи при ЕТ „С. 2227-С. А.“ вместо, че негов работодател е жалбоподателят С. В. А. В т. 11 от декларацията свид. Г. В. посочил, че не е получил копие на хартиен носител от заверено уведомление, регистрирано в ТД на НАП и екземпляр от сключен писмен трудов договор.

Проверката продължила по документи, като на 16.08.2023 г. при преглед на представената от жалбоподателя в сградата на Дирекция „Инспекция по труда“ – Пазарджик документация и след направена справка Регистър на уведомления за трудови договори в информационната система на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ било установено, че жалбоподателят не е уредил отношенията си със свид. Г. В. като трудови, тъй като не е сключил писмен трудов договор с него, подписан от двете страни. Резултатите от проверката били обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2330297/16.08.2023 г., препис от който бил връчен срещу подпис на жалбоподателя на същата дата.

Въз основа на установеното в хода на проверката контролните органи при Дирекция „Инспекция по труда“ - Пазарджик приели, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 62, ал. 1 във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, тъй като в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ към

09.08.2023 г. не е уредил отношенията по предоставяне на работна сила като трудови правоотношения, като не е сключил трудов договор в писмена форма със завареното да работи в обекта на контрол лице Г. Ц. В., ЕГН *****.

За констатираното нарушение по чл. 62, ал. 1 във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ свид. А. Г. съставила АУАН № 13-2300563/16.08.2023 г. срещу жалбоподателя С. А. в присъствието на жалбоподателя и свид. С. Г. – очевидец на извършване на нарушението. Жалбоподателят подписал АУАН без възражения. На същата дата – 16.08.2023 г. бил връчен препис от АУАН на жалбоподателя. В срока по чл. чл. 44, ал. 1 от ЗАНН жалбоподателят депозирал възражение срещу АУАН, в което посочил: „Уважаеми г-н Директор, прилагам договори за СМР за посочените лица. Те не са мои работници. Всеки работи поотделно“. Към възражението жалбоподателят приложил Договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 07.08.2023 г. със страни И.Р.А., като възложител и Г. И.Х., като изпълнител, ведно с приложение към договора; Договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 07.08.2023 г. със страни И.Р.А., като възложител и С.Х.Н., като изпълнител, ведно с приложение към договора; Договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 07.08.2023 г. със страни И.Р.А., като възложител и Г. Ц. В., като изпълнител, ведно с приложение към договора; Договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 07.08.2023 г. със страни И.Р.А., като възложител и С.С.Х., като изпълнител, ведно с приложение към договора и Договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 07.08.2023 г. със страни И.Р.А., като възложител и П.А.Л., като изпълнител, ведно с приложение към договора.

Въз основа на съставения АУАН било издадено обжалваното НП, в което нарушението е описано по идентичен начин. С НП на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000,00 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. чл. 414, ал. 3 от КТ, за извършено нарушение по чл. 62, ал. 1 във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ. Наказателното постановление било връчено на жалбоподателя на 05.12.2023 г.

Гореописаната фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от писмените доказателства, приложени по административнонаказателната преписка, надлежно приобщени по делото, както и от събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни

доказателства.

Съдът намира, че изложеното в АУАН и НП изцяло отговаря на реализиралото се в действителността. В тази връзка съобрази, че съгласно чл. 416, ал. 1, изр. 2 от КТ редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В процесния случай фактическите констатации, отразени в АУАН и НП, не само не се опровергават, но и се затвърждават от събраните в хода на съдебното следствие доказателства.

От приетата като писмено доказателство по делото справка Регистър на уведомления за трудови договори в информационната система на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ се установява, че за лицето Г. Ц. В., ЕГН *****, няма сключен трудов договор. Това обстоятелство не е и спорно по делото.

Разпитана като свидетел актосъставителят А. Г. потвърждава авторството на АУАН и направените в него констатации. От изложеното от свид. А. Г. се установяват констатираните обстоятелства при проверката, твърдяното нарушение с неговите фактически характеристики, както и обстоятелствата по съставянето на АУАН. Същата твърди, че при посещението на обекта на контрол, заедно с колегата си свид. С. Г., са заварили свид. Г. В. и други лица да работят на покрива на жилищната сграда, находяща се на адрес: гр. Пещера, ул. „Беглика“ № 1, че след като раздали декларации по чл. 402 от КТ на заварените да полагат труд лица, последните собственоръчно ги попълнили и подписали, както и че същите посочили като работодател жалбоподателя С. А., в качеството му на търговец с фирма ЕТ „С. 2227-С. А.“, тъй като жалбоподателят, който по същото време бил на обекта, казал на работниците да напишат, че работят във фирмата му, защото има регистрирана фирма. Изложеното от актосъставителя напълно кореспондира с показанията на свид. С. Г., участвала при извършване на проверката, в хода на която е установено нарушението.

Твърденията на актосъставителя А. Г. и свид. С. Г. не се опровергават от показанията на свид. Г. В., който при проведения му разпит в съдебно заседание, заявява, че при проверката е работил на покрива на сградата, намираща се в гр. Пещера, че работата по извършване на строително-ремонтните дейности на покрива му е била възложена от жалбоподателя С. А.

и че жалбоподателят е този, който е контролирал работния процес и само той му е плащал за извършената работа. Свидетелят Г. В. категорично заявява, че собственоръчно е попълнил и подписал дадената му от контролните органи декларация по чл. 402 от КТ.

Съдът кредитира показанията на актосъставителя А. Г. и свид. С. Г., тъй като намира същите за достоверни, логични, последователни, взаимно допълващи се и непротиворечиви помежду си. В показанията си контролните органи възпроизведоха пред съда факти от обективната действителност, които са възприели лично и непосредствено при извършената проверка в обекта на контрол.

Съдът дава вяра на показанията на свид. Г. В. в частта, в която излага данни, че към момента на проверката е извършвал строително-ремонтни дейности на покрива на сградата, находяща се на адрес: гр. Пещера, ул. „Беглика“ № 1, че работата му е била възложена от жалбоподателя, както и че той собственоръчно е подписал и попълнил дадената му от контролните органи декларация по чл. 402 от КТ, тъй като в тази им част същите кореспондират с показанията на свидетелите А. Г. и С. Г..

Съдът не кредитира показанията на свид. Г. В. в частта, в която сочи, че възложител на работата е бил ЕТ „С. 2227-С. А.“, както и че от сключения между него и ЕТ „С. 2227-С. А.“ граждански договор знае, че работи за жалбоподателя С. А. в качеството на едноличен търговец на последния, тъй като намира същите за недостоверни в тази им част. На първо място, следва да се отбележи, че се забелязва едно двусмислие в показанията на свид. Г. В. относно това кой реално му е възложил работата – жалбоподателят С. А. или последният в качеството му на едноличен търговец ЕТ „С. 2227-С. А.“. От друга страна, няма как свид. Г. В. да знае именно от гражданския договор от 07.08.2023 г., че работи за ЕТ „С. 2227-С. А.“, тъй като този договор не съдържа данни за това кой е възложител по него и няма подпис на възложителя. В тази им част свидетелските показания на Г. В. не заслужават кредит на доверие, доколкото не само, че са дадени от лице, което е заинтересовано от изхода на спора в полза на жалбоподателя (жалбоподателят е съпруг на сестрата на свид. Г. В.), но и очевидно не съответстват на обективната действителност. За да дискредитира показанията на свид. Г. В. в тази им част съдът съобрази, че те се опровергават дори от

представените от самия жалбоподател писмени доказателства – граждански договор от 07.08.2023 г. и заявление, в което сочи, че фирмата му ЕТ „С. 2227-С. А.“ реално не функционира (л. 14 от делото).

Съдът не дава вяра на показанията на свид. Г. В. и в частта, в която излага, че проверяващите са му диктували какво да напише в декларацията по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като в тази им част не са подкрепени с никакви доказателства. При зададен му въпрос в хода на съдебното следствие какво точно са му диктували проверяващите, свид. Г. В. отговаря: „...Не мога да отговоря какво ни диктуваха...Не мога да отговоря на този въпрос дали са ми казвали да пиша точно колко лева взимам и колко часа работя. Незнам какво ни диктуваха.“ Съдът счита, че поради това, че свид. Г. В. признава пред съда подписването на декларацията, то той не може да опровергае съдържанието на подписания от него документ по чл. 402 от КТ само чрез твърдение, което не намира опора в доказателствените източници по делото.

Съдът възприема показанията на свид. И.А., който твърди, че в качеството на домоуправител на въпросната жилищна сграда на адрес: гр. Пещера, ул. „Беглика“ № 1, е договарял единствено с жалбоподателя С. А. за извършване на строително-ремонтни дейности на покрива на сградата, както и че жалбоподателят е бил наел пет лица, които да работят на обекта, които той не познава, но е виждал да работят на покрива на сградата. Съдът намира показанията на свид. И.А. за правдиви, тъй като кореспондират с приетия като писмено доказателство договор за извършване на строително-ремонтни дейности от 07.08.2023 г. (л.10 – л. 13), с показанията на актосъставителя А. Г. и свид. С. Г., както и с изложеното от свид. Г. В. относно това кое е лицето, което е контролирало работния процес в проверявания обект.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, изхожда от процесуално легитимирана страна и е насочена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен материалния и процесуалния

закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН.

Обжалваното НП е издадено от компетентен орган – Димитър Симеонов Търпов – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Пазарджик, а АУАН е съставен от оправомощено за това лице – свид. А. Г., заемаща длъжността „инспектор“ при Дирекция „Инспекция по труда“ – Пазарджик, съгласно представеното по делото заверено копие на Заповед № 3-0693/15.08.2022 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ и разпоредбата на чл. 416, ал. 1 от КТ.

АУАН и НП са издадени при спазване на визираните в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН давностни срокове.

При съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до опорочаване на административнонаказателното производство, в хода на което е санкциониран жалбоподателя. Спазени са разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В АУАН и НП са посочени датата и мястото на извършване на нарушението, субекта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, пълно, точно, ясно и в достатъчна степен е индивидуализирано процесното административно нарушение, позволяващо на въззивника да разбере в какво е обвинен и срещу какви факти да се защитава. В АУАН и НП е дадена коректна правна квалификация на установеното нарушение. В този ред на мисли неоснователно е наведено във въззивната жалба възражение, че при издаване на АУАН и съставяне на НП са нарушени изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Неоснователно е и релевираното във въззивната жалба възражение, че в АУАН и НП е дадена неправилна правна квалификация на вмененото на въззивника нарушение. От систематичното тълкуване на разпоредбите на чл. 61, ал. 1 от КТ и чл. 62, ал. 1 от КТ следва, че нормата на чл. 61, ал. 1 от КТ намира приложение, когато между работодателя и работника има сключен трудов договор в писмена форма, но това е сторено несвоевременно, след като работникът вече е започнал да престои работна сила при работодателя. Приложното поле на чл. 62, ал. 1 от КТ е в случаите, когато работникът е приет на работа, но между страните изобщо не е сключен трудов договор, макар и със закъснение. В случая между жалбоподателя и свид. Г. В. въобще не е сключван трудов

договор.

Спазени са изискванията на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН и чл. 43 от ЗАНН – АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и на свид. С. Г., която е присъствала при установяване на нарушението. Актът е подписан от съставителя и от свидетеля, посочен в него, като същият е предявен на нарушителя да се запознае със съдържанието му и е подписан от същия.

Съгласно действащото законодателство страните по трудово правоотношение са длъжни да сключат трудов договор, когато предмет на престацията е предоставяне на работна сила.

Според чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма.

В процесния случай от събраните по делото доказателства категорично се установява, че по време на проверката свид. Г. В. се е намирал на обекта на контрол и е работил на покрива на къщата, находяща се в гр. Пещера, ул. „Беглика“ № 1. В този смисъл са показанията не само на контролните органи – актосъставителя А. Г. и свидетеля по акта С. Г., но и показанията на самия свид. Г. В.. Изложеното от тримата относно реално полагания труд от свид. Г. В. в обекта на контрол към момента на проверката не е изолирано, а се подкрепя от декларираното от свид. Г. В. пред контролните органи. В декларацията по чл. 402 от КТ същият изрично е декларирал, че работи като общ работник със съответното работно време и заплащане. Следва да се отбележи, че обстоятелството, че декларацията по чл. 402 от КТ е по образец, а не в свободен текст, не влияе на формалната доказателствена сила на този документ, както се твърди във въззивната жалба. Истинността на декларацията не е оспорена. По делото не се спори, че конкретните основни елементи от съдържанието на трудовото правоотношение са попълнени лично от свид. Г. В. във въпросната декларация по чл. 402 от КТ.

От съвкупния анализ на показанията на свидетелите А. Г. и С. Г. и събраните писмени доказателства по делото, в т.ч. заявление от самия жалбоподател С. А. се установява, че работодател на свид. Г. В. е бил физическото лице С. В. А., което не е действало в качеството на едноличен търговец. Разпитан в хода на съдебното следствие свид. Г. В. заявява, че жалбоподателят е този, който му е възлагал работа, че само жалбоподателят е

контролирал работния процес и единствено той му плащал. Твърдението на свид. Г. В., че от сключения граждански договор знаел, че работи за ЕТ „С. 2227-С. А.“, т.е. за жалбоподателя, но в качеството му на едноличен търговец и затова посочил в декларацията, че негов работодател е ЕТ „С. 2227-С. А.“ не могат да бъдат приети за достоверни, тъй като видно от съдържанието на този граждански договор в него няма вписани данни на възложителя, нито подпис на възложителя. От друга страна, свид. И.А. категорично заявява, че като домоуправител на въпросната сграда, чийто покрив е бил ремонтиран, същият е договарял единствено с лицето С. А. и само с него е сключвал договор за строително-ремонтни дейности, а от приетия като писмено доказателство по делото Договор за строително-ремонтни дейности от 07.08.2023 г. със страни: възложител свид. И.А. и изпълнител С. А. е видно, че при сключване на договора жалбоподателят не е действал като едноличен търговец.

При това положение за съда не остава съмнение, че свид. Г. В. не е бил във валидно облигационно правоотношение по договор за изработка със свид. И.А. (каквата позиция е заявил жалбоподателя във възражението по чл. 44 от ЗАНН), както и че жалбоподателят не е действал в качеството на едноличен търговец, когато е възложил на свид. Г. В. извършване на ремонти дейности на покрива на въпросната сграда в гр. Пещера.

Гореизложеното е напълно достатъчно, за да обоснове извод, че осъществяваната от свид. Г. В. дейност на проверявания обект е в изпълнение на трудови функции и безспорно представлява предоставяне на работна сила, както и че свид. Г. В. реално е престирил труд за работодателя С. А., на определено работно място, при конкретно работно време и трудово възнаграждение.

Ето защо, доколкото именно параметри на установеното трудово правоотношение са били отразени от свид. Г. В. в попълнената от него декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ, съдът приема за доказано, че свид. Г. В. е предоставял работна сила за работодателя С. А..

Този извод не се разколебава и от представения по делото Граждански договор № 6/07.08.2023 г. В него няма данни кой е възложителят и не е положен подпис за възложителя, поради което не може да се приеме, че е било налице валидно облигационно правоотношение по договор за изработка между жалбоподателя и свид. Г. В.. Освен това характерът на трудовия

договор, за разлика от гражданския договор (изработка, поръчка), предполага нееднократност на насрещната престация и необвързаност с постигане на конкретен резултат. В конкретния случай посочените характеристики на дейността в декларацията по чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ, попълнена и подписана от свид. Г. В., обосновават извод за осъществяване на трудови функции, които нямат епизодичен характер. Изпълнителят на граждански договор е самостоятелен и независим от работодателя, от него се очаква уговореният резултат, а работникът по трудов договор е под контрол на работодателя - за него важат трудовата дисциплина, работното време и др. При извършване на договорен резултат изпълнителят не зависи от възложителя по отношение начин на извършване на работата, работно време, трудова дисциплина. От значение е да представи в определения срок и съгласно изискванията, на които трябва да отговаря, уговорения резултат, а именно възложената работа. Трудовият договор включва предоставяне на работна сила при упражняване на конкретна трудова функция с уговорени съществени елементи: работно време, работно място, характер на извършваната работа (трудова функция), трудово възнаграждение, почивки. Тези елементи от трудовото правоотношение са безспорно установени по делото. Според съдържанието на декларацията по чл. 402, ал. 1, т. 3 от КТ на свид. Г. В. може да се приеме, че е налице трудово правоотношение, включващо основните елементи, представляващи минималното необходимо договорно съдържание на трудовия договор, съгласно чл. 66, ал. 1 от КТ. Престирането на работна сила от страна на работника Г. В. и неоформянето на същата като такава по трудово правоотношение, не може да се обори от представения граждански договор.

От доказателствените източници категорично се установява, че писмен трудов договор със свид. Г. В. не е бил сключен, а той в действителност е престирал работна сила за жалбоподателя, който именно поради това се явява негов работодател, съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ.

Неоснователно е релевираното от жалбоподателя в хода на административнонаказателното производство възражение, че свид. Г. В. не е негов работник. Тези твърдения се опровергават от показанията на самия свид. Г. В. и от изложеното в хода на съдебното следствие от свид. И.А., и едновременно с това сочат на неумел опит за изграждане на защитна версия на жалбоподателя, която не намира опора в никое доказателствено средство и

цели избягване на административнонаказателна отговорност.

При така доказаните факти съдът намира, че жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на административното нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, доколкото не е спазил императивните изисквания за оформяне на правоотношението със свид. Г. В. по предоставяне на работна сила като трудово правоотношение, като не е сключил трудов договор в писмена форма с работника Г. В. преди да го допусне до работа.

От субективна страна жалбоподателят е извършил нарушението виновно при форма на вина пряк умисъл. С. А. е съзнавал, че не е сключвал трудов договор с работника Г. В., а такъв трябва да е налице преди работникът да започне да полага труд и въпреки това го е допуснал да работи в обекта. Към момента на проверката самият жалбоподател е бил на обекта на контрол и е бил наясно, че свид. Г. В. полага труд там.

Ето защо, съдът намира, че административнонаказващият орган правилно е санкционирал жалбоподателя в качеството му на работодател за нарушение на нормата на чл. 62, ал. 1 от КТ във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, като не е уредил като трудови правоотношенията си с работника Г. В. чрез подписване на писмен трудов договор.

На следващо място, съдът намира, че правилно е определена приложимата санкционна разпоредба – чл. 414, ал. 3 от КТ, съгласно която работодател, който наруши разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновеното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. В случая наложеното на въззивника наказание е в размер на 2000,00 лв., т.е. над минималния предвиден в закона.

Съдът, като отчете, че нарушението е първо за жалбоподателя с оглед липсата на доказателства за наличие на предходни влезли в сила наказателни постановления за нарушения на трудовото законодателство, намира, че така наложеното наказание е прекомерно завишено. Съдът счита, че в случая административно наказание, наложено в минимален размер от 1500,00 лв. ще постигне целите, както на специалната, така и на генералната превенция, предвидени в нормата на чл. 12 от ЗАНН, поради което прецени, че следва да измени НП като намали размера на наложеното административно наказание

„глоба“ от 2000,00 лв. на 1500,00 лв.

Съгласно чл. 415в, ал. 2 от КТ не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 от КТ. Следователно, предвид изричната забрана на чл. 415в, ал. 2 от КТ, процесното административно нарушение е изключено от обхвата на привилегированата разпоредба на чл. 415в, ал. 1 от КТ. Съдът намира, че процесното административно нарушение не представлява маловажен случай и по чл. 28 от ЗАНН. Степента на обществена опасност на извършеното от жалбоподателя административно нарушение е типичната за общия случай на нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ, отчетена от законодателя при въздигане на деянието в нарушение. Освен това следва да се отбележи, че ЗАНН и глава XIX, раздел II от КТ са в съотношение на общ към специален закон. В подкрепа на това становище е ТР № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г. на ВАС, съгласно което специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. Следователно правилно административнонаказващият орган не е квалифицирал извършеното нарушение като маловажно.

По гореизложените съображения съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде изменено в частта относно размера на наложеното административно наказание, като същото бъде намалено до предвидения в закона минимум.

По разноските:

При този изход на правния спор, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, право на разноски има въззиваемата страна. По аргумент от чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д от ЗАНН, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Въззиваемата страна своевременно е поискала присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в настоящото съдебно производство. Съдът не е обвързан от претендирания от страната размер на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 27е от НЗПП възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80,00 лв. до 120,00 лв. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност, производството е

разгледано в едно съдебно заседание, разпитани са четирима свидетели. Ето защо, съдът счита, че юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено и присъдено в полза на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ гр. София в минималния размер от 80,00 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 13-2300563/30.11.2023 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Пазарджик, с което на жалбоподателя С. В. А., ЕГН *****, с адрес: ****, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000,00 лв. (две хиляди лева), на основание чл. 416, ал. 5 от КТ във вр. чл. 414, ал. 3 от КТ, за извършено нарушение по чл. 62, ал. 1 от КТ във вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното на С. В. А., ЕГН *****, административно наказание „глоба“ от 2000,00 лв. **на 1500,00 лв. (хиляда и петстотин лева).**

ОСЪЖДА С. В. А., ЕГН *****, с адрес: **** да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ гр. София сумата в размер на 80,00 лв. (осемдесет лева), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Пещера: _____